

FEKETE VINCE

Stanzák

prológus

*huszonhat én és G. tizennyolc még
alig múlt kedd borús nap az eső hullt
vidéki város órákon fél négy
apánk borultan a sínekre hajolt
nyirkos vaspárna lett a menedék
hajszolt agyának „táskájában ott volt
a vodka” – suttogták – s amíg hörgött
távolról csattogott és dörögött*

animus és...

*csikorgó homokon magányos bátor
jövők eléd lelkem nyúzott ruha
félterdem a szövetből nézd kilángol
szorult torkomon nem könnyít ima
mohón kortyolnék a fény italából
testem december fogja satuba
szabadíts a halál bösz démonától
ne kísérts távozz tőlem ANIMA*

7. bugyor

*eső mit vérrel elkever (a pokol
hetedik szintjén rejtezel) borosta
arcod s csupa könny Riadtan kapkodol
s fakulsz már Gyorsan a mélybe lemosta
a víz tekinteted Ráng és fintorul
szád görcsbe száll kalap szakad a táska
mentség-e az hogy csak benned hittem
s el nem érhetlek már homok-Isten?*

szikék ezüstje

*néhány mozdulat s a szem ami még
itt megmaradt Válladról könnyedén
alácsorgó ruhádat tépi szét
a huzat s nincs gép nincs arra edény
mi felfogná egybe a kőkemény
földön széttörött csontokat Szikék
sejtelmes kékje villog s szénrudak
kormozzák óriás-bús arcodat*

k.-vers

*sínek magánya talpfák émelygő
szaga csak az lehet csak az marad:
lehetetlen alakod Tévelygő
kamikaze cél nélkül úgy haladsz
lebegve a víz színén míg eljő
érted zakatolván fehér dagadt
vitorláival a halál maga
mit számít akkor kinek volt igaza*

érted tamtamok

*szelek fehér lepedői szaggatják
arcunk s némán féljük a bőszt Urat
ősz vad gyertyái csillagok lobogják
körül szánandó testünk s nincs szavad?
teérted döngnek tamtamok hol vagy hát?
mi ez a hallgatás? egy hangot adj!
csak tudnók (sebeink ha már kitakartuk)
az életünkkel Istenek mit akartok?*